

En diskussion om turisterna.

"Sverige är intet turistland i vanlig mening och kan aldrig bli det. Dess natur är inte skapad att slå an på främlingar som begära undret. Man skall mycket högt upp i norr för att få se något förvånansvärt; vita bastioner av fjäll och väldiga öknar, bevandrade av ett urfolk, som vallar halvilda djur. Det har därför alltid förefallit mig ovärdigt att locka hit utlänningar med reklamd och förespeglingar. Jag for en gång genom Norge i sällskap med ett par fransmän, som tjusta hängde ut ur kupéfönstret, tills dagens ljus släcktes i den mystiskt sköna Merakerdalen. Men när de dagen därpå trädde fram till sina utsiktsposter, voro vi redan långt nere i Jämtland, och jag kände mig smått skamsen över att vårt land knappt kunde visa dem annat än mil på mil av regnig skog. Nej, Sverige är intet paradland, och gudskelov för det. För att uppskatta vår natur och vårt folk måste man själv vara svensk, född till känslan av det rika och mångfaldiga som gömmes i all vår torfighet."

Det citerade är hämtat ur Svenska turistföreningens årskrift för i år, där det utgör inledningen till en av Svenska akademiens sekreterare dr E. A. Karlfeldt skriven artikel om Dalarna. Att det finnes att läsa i denna starkt spridda publikation, i vilken samtidigt så många vackra bilder från skilda delar av vårt land tala ett annat språk, har verkat förblyllande på en och annan. Särskilt inom det läger, där man framför allt verkar för att få hit en starkare turistström, förstår man icke riktigt tankegången.

En huvudstadstidning har skyndat att utfärda en s. k. enquete om turisterna och turistväsendet. Skaldar och konstnärer visa sig icke uppskatta turistväsendet. Karl-Erik Forsslund anser turistvisningen absolut icke önskvärd, och Albert Engström instämmer med Karlfeldt. Konstnären Carl Wilhelmson citerar en vän som vill ha skottpengar (!) på turister. Dr Paul Rosenius är rädd om naturen och fruktar att naturvännerna skall bli hemlös. Svenska naturskyddsföreningens ordförande, professor Rutger Sernander, instämmer också med Karlfeldt. Sveriges natur är, dess bättre, sådan att ytterst få människor, födda utanför våra egna gränser, ha förutsättningar att kunna förstå och uppskatta den, säger han.

Den nye generalintendenten Hultcrantz är däremot en vän av turisterna. "Det kan aldrig", säger han, "vara annat än bra att visa upp vad vi duga till och söka råda bot på den okunnighet som, Gud hjälpe, i alla fall i alltför hög grad gör sig gällande om oss även på håll, där man skulle ha kunnat hoppas någonting annat. Och även genomsnittsturisten kan nog ofta i sin mån bidra till att skingra någon del av denna."

Borgmästare Lindhagen har ett ovanligt förståndigt inlägg.

—Egentligen tycker jag — säger han — att hela frågeställningen är tämligen orimlig. Ni väntar ett svar på denna fråga och jag anser att man lika väl skulle kunna vänta sig ett svar på frågan huruvida det är nyttigt att floderna rinna ut emot havet.

Det är ju klart att turistväsendet numera är ofrånkomligt. Den internationella turisttrafiken främjar ju i hög grad förståelsen mellan folken, för att nu inte tala om att den också i samband därmed vidgar vyerna.

Vill man anlägga en mer materiell synpunkt, kan man ju hänvisa till det förhållandet att det naturligtvis inte är mer än rätt att vi i vårt land få in litet främmande pengar, eftersom vi ju själva resa i utlandet och där placera en del svenska pengar.

Men turistväsendet bör inte vara som det hitills i största utsträckning varit, en överklassens angelägenhet. Även de djupa leden bör få komma i åtnjutande av den upprekning som ligger i att se andra folk i deras vanliga miljö. Men till detta fördras inte bara pengar och ledighet utan också vana att uppträda utomlands — en vana som endast kan förvärfvas genom tillvaron av ett världspråk.

Och slutligen, tänk på det att turistresor betyda luftombyte — en sak som är av största vikt för de

nervösa nutidsmänniskorna. Umgången med naturen är all livsförnyelses källa.

Av vad jag nu sagt, slutar hr Lindhagen, framgår alltså att det är lika enfaldigt att spörja om turistväsendets berättigande som det är klart att man skall uppmuntra detsamma och i varje fall tolerera det, ty det kommer av sig självt ändå.

—
Ämnet är ju särskilt för oss gotlänningar intressant, och Gotlänningen torde vid tillfälle återkomma till detsamma.